

— Хайде, дайте ми вашата мрежа, — промълвихъ азъ.

Бѣше горещъ слънчевъ день следъ нѣколко дневенъ дъждъ и буря. Тревата бѣше се освѣжила и се зеленѣеше като презъ май. Цвѣтята миришеха силно. Надъ тѣхъ прехвъркаха пеперуди, весели и палави.

Какво пъкъ, нека си опитамъ щастието!?. . .

Азъ вървѣхъ бавно по високата трева край гората, съ готова мрежа въ ржка. Нѣкаква жадность — жадността на ловецъ — се събуди въ менъ. Азъ искахъ да се отлича и да уловя особена, много хубава пеперуда.

Но тъкмо такива нѣмаше. Хвърчеха седефки, каквито ние имахме много, хвърчаха малки огнени и сини пеперудки, прилични на емайлъ, прехвъркна антиопатраурница, но доста на високо. Най-после бѣхъ щастлива да уловя красива шарена пеперуда съ черни жилки, каквато и по-рано бѣхме уловили. Ние не научихме името ѝ, колкото и да се ровихме въ книгитѣ, и сами я нарекохме *бисерница*, защото крилата ѝ блѣстѣха като жълтъ бисеръ.

Азъ бързо я захлупихъ съ мрежата, но тъй бѣхъ развълнувана, че не можахъ да я уловя и тя трепна изподъ ржката ми и изхвъркна!

Георги тържествуваше.

— Ахъ, видѣ ли! — съ натякване извика той.
— А когато азъ изпусна, смѣйте ми се.

„Добре де, почакай“, помислихъ си азъ и, като се намусихъ, тръгнахъ съ мрежата тихичко по-нататъкъ, край гората, по гѣстия килимъ трева.

И ето — о радость! — предъ мене се мѣрна красавицата *йо* която бѣше рѣдкость за нашия край. Ние имахме само една *йо*, а сега жива *йо*, великолепна, голѣма, трепкаше предъ мене надъ цвѣтята.